

RENKIVÜLI SZÁM!

FEJÉRMEGYEI NAPLÓ

Novam ephemeriden, cui titulus „Fejérmegyei Napló“, a vobis institutum ad catholicarum partium proposita promovenda, id equidem probamus libenter. (Az általatok katolikusok törekvéseinek előmozdítására „Fejérmegyei Napló“ cím alatt létesített új lapot mi örömmel helyeseljük.) XIII. Leó pápa Zichy Nándor grófnak, 1895. márc. 6-án.

Előfizetési árak: Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt. 25 kr. — Egyes szám ára — kr.
Előfizethetni a kiadóhivatalban és minden megyei postahivatalnál.

Felelős szerkesztő:
Németh Ödön.

Megjelenik hetenkint 2-szer: szerdán este és szombaton este.
Szerkesztőség: Kigyó-utca 9. sz. Kiadóhivatal: Szt.-István-tér 1. sz.
Hirdetések helyenként 50 kr. Bélyegilleték külön 30 kr.

PRIFACH JÓZSEF ✱

Meghalt!

A ki oly sok nemes érzésnek volt letéteményese; a kinek hibátlan élete magában egyesíté Isten imádatát s az emberek iránti szeretetet; a kinek kezé a jótékonyosság munkájában annyi áldást osztott; a ki annyi szenvedő arczáról törölte le a könnyeket; a ki oly sokak szívébe öntött reményt; buzgó pártfogója a nemes törekvéseknek; a kinek segítségével oly sok áldásos intézmény született; — Prifach József meghalt!

Kit gyászoljunk, kit tessünk benne?

A káptalan fejét, a székesfejérvári nagyprépostot? A pápa ő Szentsége házi főpapját? A buzgó lelkipásztort, ki Isten rendelése szerint élt, a ki életét vallásos érzéssel, kötelességének buzgó teljesítése közben élte le?

Az emberbarát ravatalát álljuk-e körül? A katolikus egyesületek kiapadhatlan jótékonyaságu pártfogójának halálán keseregjünk-e jobban?

Kit sirassunk benne, a papot-e? Az embert-e? Melyik volt a nemesebb, melyik a többet ér benne?

... A Szt.-István templomban megszólal az öreg harang, s utána zendül a többi harangnak szomoru siráma. Ünnepeles, komor hangulat száll át e hangokban a város fölött, mintha ez érezhangok szomoru zengésében az emberi élet végzete csendülne meg, figyelmeztetésül az élőknek a halálra! Ha meghalt az is, kiben csak az ember nemesebb tulajdonságai érvényesültek, ugy erőteljes figyelmeztetés ez mindnyájunknak, hogy az élet rövid, a halál pedig örök. Átrepül a világ fölött a ragad magával jót és gonoszt válogatás nélkül, s jaj annak, a kit bűnös élete az örök kárhozatba visz. Mig élünk megjavulhatunk, ha meghaltunk vége a megtérés lehetőségének. A kárhozatban csak megbánás lehet, de nincs megbocsátás! ...

... Gyász és szomoruság borul a szivekre, a vesztesség, mely bennünket ért nagy és pótolhatatlan.

Több volt Prifach József, mint nagyprépost és pápai prelat! Nemes lelkü, áldozatkész főpap volt, a kinek a szívéhez minden szenvedő megtalálta az utat. Egy félszázadon keresztül Isten dicsőségét hirdeté és követésre méltó példát nyújtott arról, hogyan éljünk. A földi javakban csak eszközt látott a jötevéshez s boldog volt ha segíthetett azokon, a kikre az élet súlyos terhei nehezettek.

Ha valahol katolikus intézmény létesült, mindig az első között találtuk az ő nevét, s bár a székesfejérvári nagyprépost-

nak nincs valami nagy jövedelme, alig számlálhatók össze az ő jótékony adományai.

Nem volt valami különös szellemi óriás, de tehetséges, tanult ember volt, kinek gondolkozását megneemesítette igaz vallásos érzése, és jó szíve. A szívének dobogását éreztük ki szavaiból s azt láttuk tetteiben is. Szelid lelkéhez semmi indulat nem talált utat, de azért az igazságszeretet szükséges szigorát nem nélkülözte egyénisége. És ha valami megrovandót tapasztalt, nem kereste a ki'ejzéseket, hogy gondolatát miképpen titkolhassa, hanem megmondotta a mit gondolt őszintén. Haragot azonban nem tartott a szívében, és ha valakit megdorgált hibájáért, nem éreztette tovább vele neheztelését.

És mikor a szomoru hír betölti a várost, mikor a vesztesség felett keseregünk, — nem őt sajnáljuk, kit példás élete után Isten magához szólított. Az ő életének tiszta fehér lapjai csak érdemekről számolhat be a legfőbb Birónak. Ha e nagy szomoruságban a sajnálat fogja el szívtünket, ugy ez a sajnálat csak bennünket, Székesfejérvárt illetheti. Lesz-e majd, a ki az ő nyomdokát kövesse? — Lesz-e, a ki ez állással járó emberbaráti kötelmeket ugyanazzal az áldást osztó szívvvel töltse be, mint a milyen az övé volt?

... Gyászlobogó leng az öreg templom tornyán, hirdeti a nagy vesztességet, a mely bennünket ért. S ott a halottas házban fehér arczczal, mellén összekulcsolt kézzel tekszik a nemeslelkü főpap. Viasz arczán alig észrevehető szomoru vonás, melyet az utolsó fájdalom hagyott maga után, az utolsó fájdalom, mely kitörölt az agyból minden gondolatot, a szívből minden érzést. Ajaka lezárva, s szomoruan gondolunk reá, hogy nem fog megnyilni áldó szóra soha többé.

De lecsukott pilláin át, mintha látnánk elröppent lelkének utolsó tekintetét, a mely a magasba nézett, a visszavágyó nemes lélek örökös honába.

A halál miszteriuma csodás zsibbadtságával ül sziveinkre és bár vigasztaló szózat csendül a lelkünkben, a mely a halhatatlanságról beszél, nem bírjuk távol tartani azt a sötét árnyat, a melyet az enyészet tudata borít a szívtünkre. Szomoruan vagyunk, mert tudjuk elvesztettük őt, vigasztalhatatlanok mert meghalt!

A halál körülményei.

Azok, a kik közelebbi összeköttetésben állottak a nagypréposttal, már régóta aggodalommal kísérték figyelemmel megrendült egészségi állapotát.

Ezelőtt 8 évvel súlyos betegséget állott ki, a melyet erős szervezete akkor kihevert, de többé nem bírta régi egészségét visszanyerni. Beteg nem volt ugyan, de a korával járó gyöngeséget már nagyon érezte.

Állapota a múlt év november havában vált aggasztóvá. Kezelő orvosa Dr. Major Ferencz orsz. képviselő, már akkor aggódva beszélt az érdeklődőknek, hogy nagyon fél, miszerint az idei tavaszt nem éri meg. Ez idő óta már többé nem is járt ki. A gyöngeség, mely vesesorvadásának volt következménye, folyton növekedett. Az utóbbi napokban már igen aggasztó hírek kerültek egészségi állapotáról forgalomba. A katasztrófa közeli bekövetkezése elkerülhetetlenné vált.

Daczára nehéz betegségének *nem feküdt egy napig sem.* Tegnap már nagyon gyöngé volt s járnai egyáltalán nem tudott. Ennek daczára Látics György belvárosi-káplánt felkérte, hogy a szokásos hamvazást végezze el vele. Látics a fölkérés folytán reggel 8 óra tájban ment el a főpaphoz.

Nagyon erőltlenül ült a székében s azután odavezettette magát az asztalhoz, a hol letérdelt. Behívatta házanépét s azok is odatértek köréje s úgy hamvazta őket be Látics.

Az este rendes időben lefeküdt. Az éjszakát elég nyugodtan töltötte. Hajnalban, 4 óra tájban lekiváncozott az ágyról. Pár perc múlva újra lefeküdt. Alig tette azonban le fejét a párnára, nagyot sóhajtott és meghalt!

Halála csendes és fájdalom nélküli volt. Öntudatát egy pillanatra sem vesztette el.

A szomorú hír már a kora reggeli órákban s az egész városban mindenütt óriási részvétet keltett.

Prifach József született 1826. november 6-án Simontornyán Tolnamegyében jómodú szülőktől.

Mint gyermek a falusi iskolában kitiint példás magaviselete és fényes szellemi tehetsége által. Gimnáziumi tanulmányait Székesfejervárott végezte, a hol az összes osztályokban mindvégig mint az első tanuló a tanárok büszkesége, tanuló társainak pedig vezérlő csillagavolt. A rend, pontosság, kötelességtudás jellemezték már tanuló korában és ezek a tulajdonságok megmaradtak nála mondhatjuk, élete utolsó leheletéig.

Gimnáziumi tanulmányai végeztével a székesfejervári papnövédek közé vétette fel magát. Az akkori püspök *Farkas Imre* a kitünő bizonyítványokkal rendelkező fiatal embert a magasabb papi kiképzés céljából Bécsbe küldötte a pazmaneumba, a hol theologiai tanulmányait kitünő eredménnyel végezte.

1856. augusztus 17-én szentelték pappá és rövid ideig Székesfejervárott a belvárosi plébánián működött mint segédlelkész. De még ugyanazon évben a székesfejervári papnövédekbe neveztetett ki lelkiigazgatónak és theologiai tanárnak. Tanítványai mint szigorú, de e mellett igazságos és jó szívű tanárjukról még mindig kedvesen emlékeznek meg.

1859-ben lovasberényi plébánosnak, 1868-ban a vaáli kerti alesperesévé és kerületi tanfelügyelővé neveztetett ki.

Azokban itt sem élhetett sokáig lelki pásztorkodási hivatalának, mert 1874-ben már *Jekelfalussy* püspök oldala mellett találjuk, mint püspöki titkárt, levéltárnokot.

1876. évben érte a magas királyi kegy, a midőn 6 Felsője az ősrégi székesfejervári káptalan ifjabb mesterkanonokjának nevezte ki; *Dulánszky* Nándor püspök pedig ugyanakkor püspöki kancellária igazgatójává nevezte ki. Rá egy évre címzetes bulchi apát, majd 1879-től püspöki biztos lőn a helybeli főgymnáziumnál. Hogy mennyire szíven viselte ezen fontos megbízatást, bizonyítja az, hogy a legnagyobb lelkiismeretességgel és odaadással vezette az ifjak hittan vizsgáit és a hittanban legtöbb előmenetelt tevőknek minden évben 8 darab császári és királyi aranyat ajándékozott. Feledhetetlen az akkori hallgatóságához intézett szivreható és mély meggyőződéstől sugalt oktatása. Ezen tisztét 9 éven át viselte. 1888-tól a szentszéki ügyek általános vizsgálója; 1889-ben bold. Pauer János püspök halála után káptalani helynök lett. 1890-ben püspöki helynök lőn s ezen tisztében nagy segélyére volt dr. Steiner Fülöp megyés püspöknek. 1885-ben az akkori megyés püspök soron kívül a káptalan nagyprépostjává nevezette ki. 1890-ben érte a legmagasabb kitiintetés midőn is Ő Szentsége XIII. Leó pápa a megyés püspök felterjesztésére az egyház terén szerzett érdemei elismeréséül házi főpapjává (praelatus domesticus) nevezte ki.

Ez rövid kerete annak az áldásos életnek, a melyet Prifach József megfutott.

Emléke élni fog közöttünk, mint az igazi papnak és nemes lelki emberbarátnak példányképe.

A gyászjelentés.

A székesfejervári székesegyházi káptalan szomorodott szívvvel jelenti szeretett kartársának

MÉLTÓSÁGOS ÉS FŐTISZTELENDŐ

PRIFACH JÓZSEF

PÁPA Ő SZENTSÉGE HÁZI FŐPAPJÁNAK, KÁPTALANUNK NAGYPRÉPOSTJÁNAK, SZ.-MÁRTONRÓL CZIMZETT SOLYMOVÁR MELLETTI BULCSI v. BULCHI APÁTNAK, PÜSPÖKI HELYNÖK és ÁLTALÁNOS ÜGYHALLGATÓNAK, A ZSINATI VIZSGÁLÓ-BIZOTTSÁG és a KÖZÉPISKOLAI HITTANÁR KÉPESÍTŐ-TESTÜLET ELNÖKÉNEK, A PAPNEVELDE HELYETTESIGAZGATÓJÁNAK, A SZÉKESFEJERVÁRI KATHOLIKUS KÖR ELNÖKÉNEK, FEJERVÁRMEGYE BIZOTTSÁGI TAGJÁNAK stb.

az egyház szentségeinek ájtatos felvétele után f. hó 24-én reggel 1/4 óraker életének, 72-ik áldozárságának 42-ik évében hosszas betegség után történt elhunytát.

A boldogult hült teteme f. hó 26-án d. e. 10 óraker a szent keresztről nevezett sóstói temetőbe fog örök nyugalomra tétetni. Az engesztelő szent mise áldozat pedig ugyanazon nap a temetés előtt reggel 9 óraker fog a Mindenhatónak a székesegyházban bemutatatni.

Az örök világgóság fényeskedjék neki!

